

MARIE-LOUISE IS NA VEERTIG JAAR TERUG BIJ HAAR JEUGDLIEFDE

‘GODDANK ZIJN WE ELKAAR *weer* tegengekomen!’

Marie-Louise (56) kreeg haar eerste zoen van Jan (58). Ze was toen nog maar dertien. Twee jaar lang waren ze stapelverliefd. Ze vergaten elkaar nooit.

“We hadden elkaar veertig jaar niet gezien. Veertig lange jaren, waarin we totaal andere levens leidden. Maar toen we elkaar weer ontmoetten, was het alsof al die tijd oploste. Daar zaten we weer, net zoals vroeger. Dicht tegen elkaar aan, een beetje stiekem. Het voelde meteen weer zo vertrouwd. Alsof ik thuiskwam. Ik was nog maar dertien toen ik Jan leerde kennen, ik zat in de eerste klas van de middelbare school. Hij was bevriend met het vriendje van mijn beste vriendin. Zij was net zo jong als ik, en vond het doodeng om verkering te hebben. Dus ik ging mee, als een soort van chaperonne. Toen ik Jan zag, twee jaar ouder dan ik, was ik direct verkocht. Hij had een vrolijke, open uitstraling en was erg knap. Hij had zwarte haren en spierwitte tanden. En dan die ogen! Alle meisjes stonden voor hem in de rij.”

Verkering

“Ik was qua uiterlijk nou niet bepaald een doorsneemeisje. Ik was topsportster, ik zwom en roeide, en was breed, klein en droeg een bril. Maar hij wilde mij. Mij! Op een avond in het jeugdcentrum, waar ik van mijn ouders nog

helemaal niet naartoe mocht, vroeg hij: ‘Wat zou je zeggen als ik jou verkering vroeg?’ Ik schrok me rot, ‘verkering’ vond ik zo’n groot en verschrikkelijk woord! Bovendien was ik bang dat het een grapje was. Misschien zou hij me wel uitlachen bij een ‘ja’. Ik gokte het er toch op. ‘Dan zou ik ja zeggen,’ zei ik. ‘Dan hebben wij nu verkering,’ was zijn antwoord.’ Die avond kreeg ik de eerste zoen van mijn leven.

Het was echte liefde, twee jaar lang. Grote, intense liefde. Maar ook een verboden liefde. Jan is Moluks. Het was in de tijd dat de Molukkers er niet goed op stonden, de tijd van de treinkaping in Beilen en andere onrust. En hij kwam uit een gesloten gemeenschap, waarin moeizaam werd geaccepteerd als je met een ‘blanke’ omging. En ik kwam uit een elitair, welgesteld gezin. Ik was ervan overtuigd dat mijn ouders droomden van een dokterszoon voor mij. Dan zat ik ook nog op het gymnasium, Jan op de lts. De verschillen hadden niet groter kunnen zijn.”

Jarenlang knokken

“Twee jaar lang zagen we elkaar stiekem elke vrijdagavond als het koopavond was, en op zondag. Tot ik via via hoorde dat Jan iets zou hebben met een Moluks meisje. Ik confronteerde hem daarmee. Hij gaf het toe – de druk uit zijn omgeving was groot, zo vertelde hij. ‘Maar ik hou ▶

van jou,' zei hij. Ik hoor het hem nog zeggen. Zo groots en oprecht. Hij beloofde het uit te maken en we bleven elkaar ontmoeten, tot ik opnieuw hoorde dat hij met datzelfde meisje was gezien. Toen was het klaar voor mij. Ik ben niet meer naar onze geheime afspraakplekken gegaan. Nooit meer. Van het ene moment op het andere was het voorbij. Ik ben er twee jaar kapot van geweest.

Later ging ik naar de toneelschool, ik werd actrice. En ik trouwde, kreeg twee kinderen. Ze waren nog jong toen mijn ex en ik uit elkaar gingen. Ik was halverwege de dertig toen ik opnieuw tot over mijn oren verliefd werd. Op Geert-Jan. Hij werd een heel lieve stiefvader voor mijn dochters en een fantastische partner voor mij. Er was heel veel liefde tussen ons, de jaren met hem zijn onvergetelijk. Tien jaar geleden overleed hij. Zijn dood bracht veel gemis en verdriet met zich mee. Het was het begin van meerdere tegenslagen die mij erg uit balans brachten. Het is jarenlang knokken geweest, ik zat voor mijn gevoel in een bodemloze put. Ik heb me vaak afgevraagd of het leven ooit nog leuk zou worden. Eigenlijk was ik de hoop op geluk verloren."

Spontaan toeteren

"En toen stond ik op een dag weer oog in oog met Jan. Al die jaren – veertig jaar! – was ik hem nooit vergeten. Ik was hem, via via, blijven volgen. Ik had gehoord dat hij naar Breda was verhuisd. Wanneer ik daar moest optreden, dacht ik: misschien komt hij kijken. Bij mensen die uit die stad kwamen, informeerde ik vroeg of laat: 'Ken je Jan misschien?' Gedachten aan hem liepen als een

rode draad door mijn leven. Jan had hetzelfde, weet ik nu. Hij reed een keer door de stad met een collega en zag mijn naam op een aanplakbiljet. Hij begon spontaan te toeteren. 'Wat is er?' vroeg een collega. 'O niets, geheimpje,' antwoordde Jan glimlachend.

Per toeval kreeg ik tweeënhalf jaar geleden weer contact met Jans zus. Zij nodigde me uit om ter gelegenheid van een Indische feestmarkt, de *pasar malam*, bij haar te komen. Ik wist dat de kans bestond dat ik mijn eerste liefde daar weer zou zien. Ergens wilde ik dat wel, maar ik was ook bang. Bang dat het een teleurstelling zou worden. Nee, ik had geen zin in gedoe, en sloeg de uitnodiging af. Ook omdat ik het gewoon griezelig vond, hoor. Zelfs nu ik in de vijftig ben, kan ik nog altijd verlegen zijn. Maar het bewuste weekend zat ik in mijn eentje thuis, weer, voor de zoveelste keer. En opeens dacht ik: ik ga tóch."

Hele avond gepraat

"Ik zag Jan direct toen ik binnenkwam. Hij zag mij ook en spreidde zijn armen. Ik versnelde mijn pas en sprong in zijn omhelzing. We hielden elkaar vast, keken elkaar in diep in de ogen. En eigenlijk was het toen meteen klaar. Ongelooflijk, maar het was zo. We hebben de hele avond zitten praten. Ook hij herinnerde zich alles nog. Hoe ik me vroeger optrok uit het zwembad. Met mijn groene ogen en mijn groene bikini. Dat hij dat nog wist! Het was zó fijn om weer samen te zijn. We voelden heel duidelijk: we hoeven voor elkaar de schijn niet op te houden. Ik kon hem openhartig vertellen over het diepe dal waar ik doorheen was gegaan. En hij over zijn leven, dat ook niet gemakkelijk was geweest.

Na onze breuk was hij aan de drugs geraakt. Ik denk niet dat het door mij komt. Ik denk wel dat als we bij elkaar waren gebleven, het niet was gebeurd. Later, afgekickt, trouwde hij en werkte lang als timmerman. Ook hij kreeg twee kinderen. Toen zijn huwelijk van het een op het andere moment werd opgedoekt, viel hij terug in zijn oude gewoonte. Nu ging het weer beter met hem, maar die periode had voor veel schulden en andere problemen gezorgd. En daar zat hij nog middenin. Zijn problemen waren ook fysiek aan hem af te lezen. Als ik hem niet had gekend, was ik niet op hem gevallen, daar ben ik eerlijk in. Maar ik keek dwars door die buitenkant heen. Ik zag alleen maar de jongen die ik vroeger had gekend. Die heel getalenteerd, integer, slim en

'Ik keek door zijn buitenkant heen en zag de jongen die ik vroeger had gekend'

zo stoer. Ja, we fietsen, doen leuke dingen, koken lekker samen. Jan speelt nog steeds gitaar. Vooralsnog hebben we een weekendhuwelijk. Het was belangrijk dat Jan zijn leven weer op de rit kreeg, daarnaast wil ik mijn jongste dochter, die nog thuis woont, niet 'opzadelen' met een nieuwe stiefvader. Die had ze al, dat was Geert-Jan, en dat zal hij ook altijd blijven. Hoewel mijn kinderen dol zijn op Jan, is hij echt het vriendje van mama. Dus het is helemaal goed zoals het is."

Alsof het niet mocht

"Toen we net weer bij elkaar waren, zeiden we vaak: 'Was het maar nooit uitgegaan tussen ons.' We hadden het erover hoe ons leven dan had kunnen lopen. Dan hadden we vast kinderen gehad, misschien al wel kleinkinderen... Maar nu zeggen we allebei: 'Het is goed zo.' We beseffen dat er een grote kans was geweest dat het vroeg of laat toch wel was misgelopen tussen ons, want we waren nog zó jong. We moesten nog zo veel fouten maken, zo veel leren. Het is goed dat we ons eigen leven hebben gehad. Maar goddank zijn we elkaar weer tegengekomen! Daar zijn we allebei zo blij mee. En niet alleen wij. Jans familie, mijn familie, oude vrienden van vroeger die ons weer samen tegenkomen: ze vinden het allemaal zó leuk! Zowel Jans als mijn ouders leven niet meer, maar we komen er nu achter dat zij er vast niet zo op tegen waren geweest als wij indertijd dachten. 'Welnee,' zei mijn broer pas nog, 'zo waren ze helemaal niet.' Ook Jans vader en moeder waren helemaal niet zo streng, het was meer de Molukse gemeenschap waarvan hij druk ervoer. Achteraf gezien was onze liefde vooral in ons hoofd verboden denk ik, omdat we zo jong waren. Verliefd zijn, verkering hebben, zoenen: het voelde allemaal alsof dat nog eigenlijk helemaal niet mocht. Maar iedereen juicht nu dat wij weer een stel zijn en het is prachtig om te voelen dat ons dat zo wordt gegund." ■

sociaal was. De jongen die zo goed kon tekenen en gitaar spelen. Al was die dan nu haast onzichtbaar voor anderen, ik zag hem, en ik wilde niets anders dan bij hem zijn, naast hem staan en samen met hem hier doorheen komen."

Vriendje van mama

"Daar waren net zoals vroeger niet veel woorden voor nodig. We zagen elkaar vaak en leerden elkaar nu pas echt kennen. Eindelijk hadden we alle tijd, zonder toeschouwers, en hoefde het niet meer stiekem. We konden als twee volwassenen praten over ons leven en over onszelf. Maar het mooie was dat er niets nieuws opdook. Hij bleek precies zoals ik vroeger altijd al wist dat hij was. En hij kende mij ook door en door. Inmiddels zijn alle problemen van Jan opgelost. Dat is niet simpel geweest – ik heb donkere kanten aan Nederland ontdekt, als je hier op de bodem zit is het verschrikkelijk ingewikkeld om erbovenop te komen – maar we hebben het gered. En nu kunnen we samen genieten. En reken maar dat we dat doen!

Als we samen zijn, zijn we weer kind. We fietsten een keer samen over de dijk langs het IJsselmeer. Opeens spreidde Jan zijn armen, reed met losse handen verder en schreeuwde zo hard als hij kon: 'Ik hou van je! Ik houuuuu van je!' Zo prachtig,

'Verliefd zijn, verkering hebben, zoenen: het voelde alsof dat nog eigenlijk niet mocht'